

Christiane Gammeltoft-Hansens prædiken søndag seksagesima

Taler

Christiane Gammeltoft-Hansen
Sognepræst

Dato

8. februar 2015

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Jobs Bog kapitel 14, vers 7-15
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 15, vers 35-49
Markusevangeliet kapitel 12, vers 18-27

Salmer

Op, al den ting, som Gud har gjort
Med favnen fuld af kærlighed
Med thomaskravet står vi her
Stat op, min sjæl, i morgengry
Vor Herres Jesu mindefest
Dig være ære, Herre over dødens magt

- 1 Der er én virkelighed. Men der ikke ét sprog for denne virkelighed. Der er to.

Det ene sprog beskriver så at sige verdens yderside. Det tager en sten op, vejer den, måler den, analyserer den. Og ud fra hvad det ser, fortæller det om stenen.

- 5 Det er et logisk og stringent sprog. Der er ting til i verden, materielle, fysiske og biologiske ting, og de kan beskrives. Det er det, som dette sprog er optaget af. Og det gør os klogere. Klogere på naturen, på os selv, og verdens indretning.

Vi har flere navne for dette sprog, men samlet kalder vi det det

- 10 naturvidenskabelige sprog.

Det andet sprog er optaget af det, der er mere end det fysiske og materielle. Det leder efter mening og betydning og behøver ikke noget så håndgribeligt som en sten for at blive sat i gang. En fornemmelse, en uløst gåde, det er nok til at dette

- 15 sprog tager fat.

Når det videnskabelige sprog er færdig med sin beskrivelse, vil dette sprog mere. Det vil dvæle ved det skønne, det lidenskabelige, det ubegribelige: Hvad er det

20 for en stilhed, der pludselig kan sænke sig over verden, når den dækkes af sne?
Hvad er det for en stor uopklaret kærlighed, der får os til at bevæge os imod
hinanden? Hvad er det for en samlende kraft, der kan få os til at standse op et
øjeblik og lytte efter? Det er sådanne spørgsmål, dette sprog forsøger at sætte ord
på. Og det gør os klogere. Klogere på verden, os selv og hinanden.

25 Også det sprog har vi flere navne for, men samlet kalder vi det det poetiske
sprog.

Det er besynderligt, at vi ofte bevæger os ad baner, hvor vi tænker i enten-eller,
30 når der er så meget mere at hente i et både-og. De to sprog er ikke hinandens
konkurrenter. De er optaget af det samme, virkeligheden, men bare på hver
deres måde. Alligevel spiller vi dem gang på gang ud imod hinanden, som er det
meningen, at man skal vælge side. Men det er det ikke. Du når kun halvvejs
35 rundt om virkeligheden, hvis du udelukkende holder dig til det ene sprog. Det
er som Kierkegaard, der om den videnskab, der mener at have nok i sig, siger, at
når den så har gjort sig færdig med alt, uheldigvis har glemt pointen i det hele.

Det går galt, hvis vi med kun det ene af sprogene, tror vi kan få indsigt i hele
virkeligheden. Da er det, at det enten bliver til mærkelige forsøg på religiøst at
40 legitimere politiske handlinger. Eller det bliver til, at der bliver udstedt den ene
dødsattest efter den anden til alt, der har med store uopklarede gåder at gøre.

Som nu Saddukæerne i dag, der udsteder en dødsattest til opstandelsen, og gør
det fordi de prøver at få hold på opstandelsen med deres videnskabelige,
45 juridiske sprog. Selvfølgelig ender det absurd og komisk, når opstandelsen skal
passes ind i juraen. En kvinde og syv mænd – det lyder også mere som et helvede
end som en himmel, for den kvinde at ankomme til det evige liv.

Juraen og naturvidenskaben kan dårligt andet end suge livsunderet ud af
opstandelsen. Det må nødvendigvis blive til en afvisning: Nej det tror jeg ikke
50 på. Det er for uforklarligt, for gådefuldt.

Men hvad så? Vil det så sige, at der kun er den evige død at bekende sig til. At
når nu dødsattesten til Gud og det gådefulde er blevet skrevet ud, så er der ikke
55 andet tilbage end at kaste jord på håbet om en yderste fremtid.

Det er her det afslører sig, at det er for fattigt at tænke i enten-eller. Det bliver

for fattigt, hvis ikke vi lader begge sprog komme til. Hvordan skulle vi nogen
60 sinde kunne lade vores børn vokse op til evig død. Hvordan skulle de blive hele
og stærke mennesker, der vovede at bevæge sig ud i verden, hvis ikke de fik den
store uopklarede kærlighed at vokse op på. Og hvad med de
opstandelseserfaringer de får – og dem får de. Skal de bare anse dem for ugyldige
og uden betydning.

65 Der vil være øjeblikke, hvor de kommer til at opleve stor skønhed. Der vil være
øjeblikke, hvor de opdager, at de ikke er alene om at leve. Der vil være øjeblikke,
hvor livet kommer så tæt på, at de overmandes af det. Ind imellem vil det endda
kunne ske, at de udfører små opstandelser i livet sammen med andre. Skal de
70 kaste jord på det, og i stedet forsøge alene at orientere sig ud fra håndgribelige
sten?

Instinktivt gør vi oprør mod den tanke. Og hvis ikke vi gør, så gør Gud. Med en
åndelig karabinhage har han hægtet sig fast i verden. Det skal blive til
75 opstandelser, uanset om vi forstår os på det eller ej.

Det er alt for lidt, kun at ville have med det ene sprog at gøre. Det er at reducere
mennesket til en biologisk indretning og enhver følelse til en kemisk proces. Det
er en nedskrivning af virkeligheden i en grad, hvor vi ikke kan kende den igen.

80 Det poetiske sprog må tages i brug, hvis vi vil nærme os det, der er større end os
selv, og som tilmed vil os noget. Det poetiske sprog må tages i brug, hvis
erfaringer der overgår os, og som giver meningsfulde indsigter fra sig, skal få lov
at komme til orde.

85 Det er så tydeligt, når tre børn bliver båret ind i kirken, at der er mere på færde
end, hvad en rationel tanke kan følge med til. Der er det på færde, at der kan gå
opstandelse i livet.

90 At vi aldrig kommer til at få hold om det, løse dets gåde, gør det ikke mindre
betydningsfuldt. Tværtimod. Det fortæller os bare, at virkeligheden det er noget
vi er sat i.

De taler om opstandelsen saddukæerne, men de bruger det forkerte sprog til at
95 tale om den med. Dermed misser de pointen. Kommer på vildspor. Det gør vi
måske også, når vi fortaber os i diskussioner om hvor håndgribelig en form for

opstandelse, der mon er tale om.

100 Det kommer ikke an på hvordan. Det kommer an på hvorfor og hvem.
Opstandelsen den gælder mennesket, og det gør den, fordi Gud ikke giver slip
på os.

Til det siger det ene sprog: Det siger mig ikke noget, jeg holder mig til det, jeg
105 kan måle og veje. Men det andet sprog siger tak og følger op med en lovsang til
Gud.

Amen

110 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

115 **Tags**
Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/christiane-gammeltoft-hansens-praediken-sondag-seksagesima>

120

125

130

135